

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2015r.

Sąd Rejonowy w Ostrzeszowie I Wydział Cywilny

w osobie Sędziego Sądu Rejonowego Małgorzaty Wierzby – Golickiej

w obecności protokolanta – Magdaleny Wika

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2015r. w Ostrzeszowie,

na rozprawie,

sprawy z powództwa B. G.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki B. G. kwotę (...) [(...)] złotych z odsetkami ustawowymi od kwot:

- (...),- złotych od dnia 20 grudnia 2010r. do dnia zapłaty,

- (...) złotych od dnia 12 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki B. G. kwotę (...),- [(...)] złotych, tytułem zwrotu kosztów procesu;

3. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Ostrzeszowie kwotę (...) [(...)] złotych, tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

/-/ Małgorzata Wierzba-Golicka

UZASADNIENIE

Powódka B. G. wniosła pozew przeciwko pozwanemu (...) S.A. w W. domagając się zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki kwoty (...)złoty wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty (...),- złotych od dnia 20.12.2010r. do dnia zapłaty oraz od kwoty (...)złoty od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty.

Ponadto powódka wniosła o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podniosła, że w dniu 02.11.2010r. R. G., syn powódki, był uczestnikiem zdarzenia drogowego, podczas którego uszkodzeniu uległ samochód stanowiący własność powódki. Sprawca kolizji drogowej, którym był M. P. (1), posiadał obowiązkowe ubezpieczenie pojazdu od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie. Powódka zgłosiła roszczenie o likwidację szkody, jednakże pozwany decyzją z dnia 20.12.2010r. odmówił wypłaty uzasadniając to tym, że uszkodzenia pojazdu powódki nie są przypadkowe, zostały spowodowane celem uzyskania prawa do odszkodowania.

Powódka zleciła rzeczoznawcy sporządzenie ekspertyzy, gdzie ustalono, że różnica wartości pojazdu przed kolizją i po kolizji wynosi (...),- złotych. Za sporządzenie opinii powódka poniosła koszt(...)złoty.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew wskazał, że zdaniem pozwanego kolizja nie miała charakteru przypadkowego, została przez jej uczestników zaplanowana. Ponadto podniósł, że w niniejszej sprawie wystąpiła tzw. szkoda całkowita. Jeżeli chodzi o wysokość odszkodowania, to jego istotę stanowi związek z wysokością poniesionej szkody i obowiązek jej naprawienia. Nie powinno ono być wyższe, lecz też nie niższe od poniesionej szkody.

Na rozprawie w dniu 13.01.2015r. [k. 105] pełnomocnik pozwanego oświadczył, że nie kwestionuje wartości przedmiotu sporu. Kwestionuje tylko okoliczności wskazane przez powódkę dotyczące przebiegu zdarzenia.

Na rozprawie w dniu 20.11.2015r. [k. 150] pełnomocnik pozwanego oświadczył, że nie zgłasza zastrzeżeń co do wysokości szkody wskazanej przez powódkę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 02.11.2010r. R. G., syn powódki, kierował pojazdem marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...), należącym do powódki B. G.. R. G. jechał z miejscowości G. do miejscowości S.. W trakcie jazdy zatrzymał pojazd na drodze i wysiadł z auta. W samochód powódki uderzył nadjeżdżający od kierunku G. pojazd marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), kierowany przez M. P. (1), który nie zdążył wyhamować swojego pojazdu. Pojazd sprawcy kolizji drogowej, M. P. (1) posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie.

Dowód: oświadczenie k. 11, protokoły k. 10-16 i zeznania świadka M. P. (1) k. 83.

Powódka zgłosiła szkodę, a pozwany decyzją z dnia 20.12.2010r. odmówił wypłaty uzasadniając to tym, że deklarowany przez kierowców pojazdów przebieg zdarzenia nie jest przekonywujący. Zdaniem pozwanego całkowity czas jazdy kierowcy pojazdu (...) [około 5 minut według odczytu z tarczki tachografu] pozostaje w sprzeczności z okolicznościami podanymi przez uczestników zdarzenia, które wymagałyby przejechania przez ten pojazd znacznie większej odległości i znacznie dłuższego czasu.

Okoliczność bezsporna, nadto dowód: zgłoszenie szkody k. 17-19, pisma k. 20-24, akta szkody PL 2010110201453.

Powódka poniosła szkodę w wysokości (...),- złotych. Jest to różnica pomiędzy wartością pojazdu powódki przed kolizją i po kolizji.

Okoliczność bezsporna.

B. G. poniosła koszt (...)złotych w związku ze zleceniem sporządzenia prywatnej opinii celem ustalenia okoliczności zaistnienia szkody w jej pojeździe oraz wysokości tej szkody.

Dowód: faktura VAT k. 50.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedstawione powyżej dowody z dokumentów prywatnych oraz z zeznań świadka M. P. (1). Sąd uznał za wiarygodne dokumenty prywatne nadając im znaczenie w brzmieniu art. 245 kpc, a mianowicie, że stanowią dowód tego, że osoby, które je podpisały, złożyły oświadczenia zawarte w tych dokumentach.

Zeznania świadka M. P. (2) Sąd uznał za nieprzydatne dla wyjaśnienia niniejszej sprawy. Świadek nie uczestniczył w zdarzeniu z dnia 02.11.2010r., swoim zeznaniem nie wniósł żadnych nowych treści co do okoliczności tego zdarzenia, a tylko takie informacje były istotne z punktu widzenia przedmiotu sporu jakim są okoliczności wypadku z dnia 02.11.2010r..

Na wniosek pozwanego w celu ustalenia na podstawie tarczki tachografu jaka drogę przebył w dniu 02.11.2010r. samochód marki D. o numerze rejestracyjnym (...) i w jakim czasie oraz ustalenia czy do uszkodzeń pojazdu marki D. i pojazdu marki C. mogło dojść w sposób opisany w pozwie dopuszczono dowód z opinii biegłego. Opinia biegłego w dziedzinie kryminalistyczno-technicznej rekonstrukcji wypadków drogowych oraz techniki samochodowej i ruchu drogowego inż. Z. A. potwierdziła, że do zdarzenia drogowego doszło w sposób, w jaki przedstawili to uczestnicy kolizji drogowej, co jest zbieżne z opisem zdarzenia przedstawionym w pozwie.

Zarówno strona powodowa jak i pozwany nie kwestionowali przedmiotowej opinii. Sąd opinię biegłego ocenił jako jasną i pełną. W ocenie Sądu biegły w sposób wyczerpujący i wszechstronny dokonał analizy zgromadzonej w toku postępowania dokumentacji oraz właściwie i zgodnie z zaistniałym stanem faktycznym sformułował końcowe wnioski. Biegły w sposób wyczerpujący ustosunkował się w swojej opinii do zgłoszonych pytań. Należy podkreślić, że opinia biegłego w połączeniu z dokumentami przedłożonymi przez powódkę, w pełni umożliwiła Sądowi wydanie właściwego i zgodnego z ustaleniami wynikającymi z wyżej wymienionych dowodów rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo okazało się zasadne.

Kwestia odszkodowania za szkodę wyrządzoną osobom trzecim przez kierującego pojazdem mechanicznym z tytułu odpowiedzialności cywilnej uregulowana jest przepisami kodeksu cywilnego oraz ustawy z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych [Dz. U. z 2013 r. Nr 392].

Zgodnie z art. 436 § 2 zdanie 1 kc w związku z art. 415 kc w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody samoistni posiadacze pojazdów mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych, to jest na zasadzie winy. Z kolei art. 361 § 1 i 2 kc stanowi, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W granicach tych, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie zaś z art. 363 § 1 kc naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Niezależnie od dokonanego wyboru, w pierwszym jak i w drugim przypadku celem tej regulacji jest zrekompensowanie powstałej szkody.

W myśl art. 822 kc, w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Szczegółowe zasady odpowiedzialności gwarancyjnej z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych określone zostały w przepisach ustawy z dnia 22.05.2003r.. Zgodnie z art. 34 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Jak zaś stanowi art. 36 ust. 1 zdanie 1 ustawy z dnia 22.05.2003r. odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Odpowiedzialność gwarancyjna wynikająca z zawartej przez sprawcę kolizji z pozwanym umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, pozwala powodowi na dochodzenie roszczenia w całości także od pozwanego towarzystwa ubezpieczeń.

Bezspornym w rozpoznawanej sprawie było, że pozwany ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku z dnia 02.11.2010r., a podstawa prawna tej odpowiedzialności wynika z art. 34 ustawy z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Na podstawie tego przepisu zakład ubezpieczeń ponosi odpowiedzialność cywilną za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, z wyłączeniem przyczyn wskazanych w art. 436 kc w związku z art. 435 § 1 kc.

Pomiędzy stronami nie była sporna również wysokość szkody, lecz okoliczności w jakich doszło do wypadku. Pozwany podnosił, że kierowca pojazdu, który został uszkodzony oraz sprawca zdarzenia działali z góry powziętym zamiarem, uszkodzenie samochodu powódki nie było więc przypadkowe.

Powódka wykazała okoliczności, w jakich zaistniała szkoda, natomiast pozwany ani poprzez opinię biegłego, ani za pomocą innych środków dowodowych nie wykazał słuszności swojego stanowiska w sprawie. Przeprowadzona na wniosek pozwanego opinia biegłego Z. A. bliższa jest wersji zdarzenia z dnia 02.11.2010r przedstawionej przez powódkę.

Na gruncie prawa procesowego art. 6 kc koreluje z art. 232 kpc. Dysponentami postępowania dowodowego są strony, na nich spoczywa ciężar dowodu [art. 6 kc] i są one obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne [art. 232 zdanie pierwsze kpc]. Oznacza to, że przedstawienie materiału pozwalającego na odtworzenie stanu faktycznego należy do stron, a niedostatki w dowodzeniu określonego faktu powodują dla strony, na której spoczywa ciężar dowodu, niekorzystne skutki prawne w postaci przegrania procesu [vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 09.01.2013r., w sprawie I ACa 738/12].

Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału procesowego spoczywa na stronach. Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem. Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą [por. wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21.05.2013r. w sprawie I ACa 1520/12].

Powyższe stwierdzenie należy odnieść do pozwanego, która nie podolał ciężarowi udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne.

Powódka poniosła szkodę w wysokości (...)- złotych z tytułu spadku wartości pojazdu po kolizji oraz koszt sporządzonej ekspertyzy w kwocie (...)złotych, których to wartości pozwany nie kwestionował w trakcie procesu.

Ponadto nie kwestionował również pozwany roszczeń o odsetki ustawowe od daty 20.12.2010r. od kwoty (...)- złotych do dnia zapłaty oraz żądania odsetek od dnia doręczenia pozwu, to jest od dnia 12.04.2013r. do dnia zapłaty od kwoty (...)złotych.

O tych odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 kc, który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi [§ 1]. Nadto orzekając o odsetkach w przypadku odpowiedzialności gwarancyjnej zakładu ubezpieczeń z tytułu odpowiedzialności cywilnej Sąd miał na względzie brzmienie art. 14 ustawy, który stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie [ust. 1], zaś w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie

90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego [ust. 2].

Jeżeli odszkodowanie nie przysługuje lub przysługuje w innej wysokości niż określona w zgłoszonym roszczeniu, zakład ubezpieczeń informuje o tym na piśmie osobę występującą z roszczeniem w terminie, o którym mowa w ust. 1 albo 2, wskazując na okoliczności oraz podstawę prawną uzasadniającą całkowitą lub częściową odmowę wypłaty odszkodowania, jak również na przyczyny, dla których odmówił wiarygodności okolicznościom dowodowym podniesionym przez osobę zgłaszającą roszczenie. Pismo zakładu ubezpieczeń powinno zawierać pouczenie o możliwości dochodzenia roszczeń na drodze sądowej [ust. 3].

Wobec powyższego powództwo należało uwzględnić w całości, o czym Sąd orzekł w punkcie 1 wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 kpc, w konsekwencji czego zobowiązano pozwanego jako stronę przegrywającą proces do uiszczenia na rzecz powódki zwrotu poniesionych kosztów procesu na które składają się:

- opłata sądowa w kwocie (...),- złotych [art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych],

- wynagrodzenie pełnomocnika z wyboru w kwocie (...),- złotych [§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielanej przez radców prawnych ustanowionych z urzędu oraz art. 1 ust. 1 pkt 2 w związku z art.4 ustawy z dnia 16.11.2006r. o opłacie skarbowej],

to jest łącznie (...),- złotych, o czym orzeczono w punkcie 2 wyroku.

Ponadto pozwany uiszczył zaliczkę na biegłego w kwocie (...),- złotych w dniu 15.01.2015r., z której zostało pokryte wynagrodzenie biegłego Z. A. za sporządzenie opinii.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w sentencji.

/-/ Małgorzata Wierzba-Golicka